

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Laodiceană - Numărul Opt

Jeff Pippenger

2025-12-09

Numărul Opt

Pe cine va învăța cunoștința? și pe cine va face să înțeleagă doctrina? Pe cei înfărcați de la lapte și luați de la sân.

Căci poruncă peste poruncă trebuie să fie, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; aici puțin și acolo puțin. Căci cu buze bâlbâitoare și cu altă limbă va vorbi El către poporul acesta. Lor le-a zis: „Aceasta este odihna cu care puteți da odihnă celui obosit; și aceasta este învierea”; totuși ei n-au vrut să asculte.

Dar cuvântul Domnului le-a fost poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; aici puțin, și acolo puțin; ca să meargă, și să cadă pe spate, și să fie zdrobiți, și prinși în cursă, și capturați.

यस्ततः, हे ठट्ठा करनेवाले लोगो, जो यरूशलेम में रहनेवाली इस प्रजा पर शासन करते हो, यहोवा का वचन सुनो। क्योंकि तुम ने कहा है, “हम ने मृत्यु के साथ वाचा बाँध ली है, और अधोलोक के साथ समझौता कर लिया है; जब उमड़ता हुआ कोड़ा नकिल जाएगा, तब वह हम तक न पहुँचेगा; क्योंकि हम ने झूठ को अपना शरणस्थान बना लिया है, और मथियाभाषण के नीचे अपने को छपिा लिया है।” इस कारण प्रभु यहोवा यो कहता है, “देखो, मैं सयियों में नेव के लिये एक पत्थर रखता हूँ, जो परखा हुआ पत्थर, अनमोल कोने का पत्थर, और दृढ़ नेव है; जो विश्वास करे वह घबराएगा नहीं। मैं न्याय को डोरी, और धर्म को साहुल ठहराऊँगा; और ओले झूठ के शरणस्थान को बहा ले जाएँगे, और जल छपिने के स्थान को डुबो देंगे। तब तुम्हारी मृत्यु के साथ की हुई वाचा टूट जाएगी, और अधोलोक के साथ तुम्हारा समझौता स्थिर न रहेगा; जब उमड़ता हुआ कोड़ा नकिल जाएगा, तब तुम उसी से रौंदे जाओगे।” यशायाह 28:9-18।

Batjocoritorii care stăpânesc Ierusalimul sunt conducătorii bisericii adventiste de ziua a șaptea laodiceană, pe care, cu câteva versete mai înainte, Isaia i-a identificat drept „bețivii lui Efraim” și „coroana mândriei”. La Cincizecime, Petru le-a răspuns celor care susțineau că solia era proclamată de niște oameni beți. Perioada ploii târzii privește o adevărată și o falsă solie a ploii târzii. O solie de la Domnul produce întotdeauna două clase de închinători, iar ambele clase beau vin. Solia sfințită, sau vinul sfințit, este ceea ce este tăiat de la gura celor necredincioși în Ioel.

Deșteptați-vă, voi, bețivilor, și plângeți; și jeliți, voi toți băutorii de vin, din pricina mustului; căci v-a fost luat de la gură. Ioel 1:5.

În capitolul unu din Ioel, viticultorii nelegiuți ai viei, care reprezintă biserica adventistă de ziua a șaptea laodiceană, sunt condamnați și judecați în legătură cu faptul că „mustul” este „nimicit” din gura lor. Dumnezeu a nimicit sau a reținut revărsarea Duhului lui Dumnezeu în ploaia târzie, așa cum este reprezentată prin „darurile de mâncare și de băutură”, de la viticultorii nelegiuți și beți.

Jertfa de mâncare și jertfa de băutură au fost nimicite din casa Domnului; preoții, slujitorii Domnului, jelesc. Câmpul este pustiit, țara jelește; căci grâul este nimicit; mustul s-a uscat, untdelemnul tânjește. Rușinați-vă, plugari; urlați, vieri, pentru grâu și pentru orz; fiindcă secerișul câmpului a pierit. Vița s-a uscat, și smochinul tânjește; rodiul, și finicul de asemenea, și mărul, chiar toți copacii câmpului, s-au veștejit; căci bucuria s-a veștejit de la fiii oamenilor. Încingeți-vă și jeliți, preoților; urlați, slujitori ai altarului; veniți, petreceți noaptea în saci, slujitori ai Dumnezeului meu; căci jertfa de mâncare și jertfa de băutură sunt oprite din casa Dumnezeului vostru. Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare, strângeți pe bătrâni și pe toți locuitorii țării în casa Domnului Dumnezeului vostru, și strigați către Domnul: Vai de ziua aceea! căci ziua Domnului este aproape și va veni ca o pustiire de la Cel Atotputernic. Nu este oare hrana nimicită sub ochii noștri, da, bucuria și veselia din casa Dumnezeului nostru? Ioel 1:9–16.

Când „bețivii lui Efraim” ai lui Isaia se „trezesc” în Ioel, împrejurările în care se trezesc sunt solia ploii târzii — reprezentată ca „vin nou”. Aceasta a fost reținută de la poporul ales al legământului lui Dumnezeu. „Grâul” din pasaj este un termen general pentru cereale, iar Cuvântul lui Dumnezeu este Pâinea Cerului și, în pasaj, a fost „irosit”.

„Vinul nou” este mesajul adevărului prezent care a sosit la 11 septembrie. „Vinul nou s-a uscat” și a fost „nimit”, căci „vinul nou” este recunoscut numai de aceia care se întorc la cărările „vechi” ale lui Ieremia, deoarece un mesaj „nou” este întotdeauna în acord cu mesajul „vechi”. Cuvântul tradus prin „s-a uscat” înseamnă „a fi rușinat” în ebraică.

Cei ce „sunt rușinați” constituie un subiect principal al lui Ioel și al prorocilor. Bețivii lui Efraim se rușinează de mesajul lor contrafăcut al ploii târzii, care este adesea numit un mesaj de „pace și siguranță”. Cele trei simboluri ale grâului, mustului și untdelemnului reprezintă mesajul ploii târzii. Ploaia târzie este, de asemenea, înfățișată ca revărsarea Duhului Sfânt.

Lucrarea Duhului Sfânt este aceea de a convinge cu privire la păcat, la neprihănire și la judecată, și chiar în această ordine. Cuvântul lui Dumnezeu convinge de păcat și este reprezentat prin „grâu”. A avea „vinul cel nou” îi identifică pe cei care sunt în posesia Duhului Sfânt, care este reprezentat prin „ploaie” și, de asemenea, prin „vin”, căci atât „ploaia”, cât și „vinul” pot fi demonstrate cu ușurință ca fiind un mesaj sau o doctrină.

Totuși, vă spun adevărul: vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc, Mângâietorul nu va veni la voi; dar, dacă plec, vi-L voi trimite. Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată cu privire la păcat, la neprihănire și la judecată: cu privire la păcat, fiindcă nu cred în Mine; cu privire la neprihănire, fiindcă Mă duc la Tatăl Meu și nu Mă mai vedeți; cu privire la judecată, fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat. Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă, când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul; pentru că nu va vorbi de la Sine, ci va spune tot ce va auzi și vă va vesti lucrurile viitoare. Ioan 16:7–13.

„Grâul” lui Ioel este Cuvântul lui Dumnezeu, care aduce convingerea de „păcat”. „Neprihănirea” este manifestată de aceia care și-au unit omenirea cu divinitatea prin solia adevărului prezent, reprezentată ca „vin” „nou” (al adevărului prezent) (solie). „Untdelemnul” este simbolul

„judecății”, căci „judecata” se întemeiază pe faptul dacă aceia care sunt judecați au „untdelemn”. Grâul, vinul nou și untdelemnul lui Ioel sunt convingerea de păcat, neprihănire și judecată. Toate elementele lucrării Duhului Sfânt în legătură cu revărsarea ploii târzii alcătuiesc adevărurile care urmează să pună la probă adventismul laodicean începând cu 11 septembrie, când Ioel le poruncește: „Treziți-vă!”

Cele trei simboluri ale soliei ploii târzii sunt paralele cu întreitele solii îngerești din Apocalipsa paisprezece, iar „plugarii” trebuie să fie „rușinați”, iar „vierii” trebuie să „urle”. În Ioel, poporul lui Dumnezeu nu trebuie să fie niciodată dat de rușine.

Și veți cunoaște că Eu sunt în mijlocul lui Israel și că Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru, și nu este altul: iar poporul Meu nu va fi dat de rușine niciodată. Ioel 2:27.

Les cultivateurs et les vigneronns sont dans la honte et poussent des lamentations, parce que le message contrefait de la pluie de l'arrière-saison qu'ils présentent est sans puissance pour produire la vie dans la vigne qu'il leur a été donné de cultiver. L'adventisme sait, par sa prophétesse, qu'il a été appelé à accomplir l'expérience de la pluie de l'arrière-saison, mais le fruit des champs est desséché. Ils ont honte et pleurent particulièrement « pour le froment et pour l'orge ». L'offrande des prémices de « l'orge », au jour de la résurrection du Christ, a inauguré la saison pentecostale, qui s'est achevée à la Pentecôte avec l'offrande des prémices du « froment » de la Pentecôte. Les ivrognes d'Éphraïm sont dans la honte, parce qu'ils se trouvent du mauvais côté de la saison pentecostale, laquelle se répète du 11 septembre jusqu'à la loi du dimanche, lorsque tombe la pluie de l'arrière-saison.

„Mulți au dat greș, într-o foarte mare măsură, în a primi ploaia timpurie. Ei nu au dobândit toate binecuvântările pe care Dumnezeu le-a prevăzut astfel pentru ei. Ei se așteaptă ca lipsa să fie suplinită prin ploaia târzie. Când va fi revărsată cea mai bogată belșug de har, ei intenționează să-și deschidă inimile pentru a-l primi. Ei fac o greșală teribilă. Lucrarea pe care Dumnezeu a început-o în inima omenească, dându-i lumina și cunoștința Sa, trebuie să înainteze neconținut. Fiecare individ trebuie să-și dea seama de propria sa nevoie. Inima trebuie să fie golită de orice întinare și curățită pentru locuirea lăuntrică a Duhului. Prin mărturisirea și părăsirea păcatului, prin rugăciune stăruitoare și consacrarea lor lui Dumnezeu, s-au pregătit primii ucenici pentru revărsarea Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii. Aceeași lucrare, numai într-o măsură mai mare, trebuie să fie făcută acum. Atunci agentul omenesc nu avea decât să ceară binecuvântarea și să aștepte ca Domnul să desăvârșească lucrarea privitoare la el. Dumnezeu este Cel care a început lucrarea și El Își va încheia lucrarea, făcându-l pe om desăvârșit în Isus Hristos. Dar nu trebuie să existe nicio neglijare a harului reprezentat prin ploaia timpurie. Numai cei care trăiesc potrivit luminii pe care o au vor primi o lumină mai mare. Dacă nu înaintăm zilnic în manifestarea virtuților creștine active, nu vom recunoaște manifestările Duhului Sfânt în ploaia târzie. Ea poate cădea pe inimile din jurul nostru, dar noi nu o vom discerne și nu o vom primi.” Testimonies to Ministers, 506, 507.

În contextul liniei pe care Sora White o numește „sezonul penticostal”, „ploaia timpurie” a fost Hristos suflând peste ucenici după ce S-a coborât de la întâlnirea Sa cerească după ce a fost înviat. „Ploaia târzie” în acest context a fost Cincizecimea. La alfa sezonului penticostal, câteva picături

au fost suflate peste ucenici, iar la omega, ucenicii peste care se suflase vorbeau cu limbi de foc întregii lumi. O manifestare a Duhului Sfânt la început și la sfârșit. Dumnezeuirea transmițând Duhul Sfânt omenirii printr-un mesaj la început, iar dumnezeirea și omenirea unite, așa cum sunt reprezentate de limbi (omenirea) și foc (Dumnezeirea), transmițând Duhul Sfânt omenirii printr-un mesaj la sfârșit. Darul de pârgă din orz de la început se aliniază cu învierea lui Hristos, iar cele două pâini de grâu din darul de pârgă al Cincizecimii se aliniază cu Cincizecimea.

Cele două pâini sunt singura jertfă care includea aluat, un simbol al păcatului. Pâinile erau coapte, reprezentând astfel îndepărtarea păcatului, dar menținând adevărul că cele două pâini legănate, care îi reprezentau pe cei o sută patruzeci și patru de mii, erau bărbați și femei care fuseseră păcătoși, dar care fuseseră curățiți de acele păcate de către Solul legământului din capitolul trei al cărții Maleahi. Astfel, alfa perioadei Cincizecimii îl reprezenta pe Pâinea Cerului învățându-și ucenicii, iar omega acelei perioade îi avea pe aceiași ucenici simbolizați ca două pâini care au fost înălțate la cer. Astfel, simbolul dumnezeirii și al omenirii din limbile de foc și înălțarea darului legănat, care prefigura faptul că ucenicii duceau solia în lume, se unesc pentru a identifica faptul că cei o sută patruzeci și patru de mii trebuie să fie înălțați ca o jertfă care îl reprezintă în chip desăvârșit pe Isus Hristos, iar Isus Hristos reprezintă faptul că dumnezeirea unită cu omenirea nu păcătuiește.

እየጠበቁ ሳሉ “የፊተኛውን ዝናብ መቀበል” ሳይሆን፣ “እግዚአብሔር” በ“ፊተኛው ዝናብ” “ያቀረበው” “ሁሉ ጥቅሞች ውስጥ” ያለው “እጥረት” “በኋለኛው ዝናብ ይሞላል” ብለው መጠበቅ “አስፈሪ ስህተት” ነው። የፊተኛው ዝናብ የኤርምያስ “የቀድሞ መንገዶች” ነው፣ እነርሱም በ9/11 ላይ መመላለስ ያለበት መንገድ መሆናቸው ተለይተው ታወቁ። ይህ “አስፈሪ ስህተት” ነው፣ እንዲሁም ሰዎች በአለት ላይ የተመሠረተ የኋለኛ ዝናብ መልእክት እንዳላቸው እንዲያስቡ የሚያደርግ ብርቱ ማታለያ ነው፣ በመጨረሻም መልእክታቸው በአሸዋ ላይ እንደተመሠረተ ያገኙታል።

Petru nu s-a rușinat să explice în mod direct cine era și cine nu era beat în reprezentarea sa a celor o sută patruzeci și patru de mii din timpul perioadei ploii târzii. Toți profeții vorbesc despre zilele de pe urmă, iar Ioel îi identifică pe „bețivii lui Efraim” trezindu-se și fiind confrunțați cu dovezi clare că privilegiul de a fi poporul care avea să proclame marea strigare a îngerului al treilea sub puterea ploii târzii a fost îndepărtat pentru totdeauna. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt dezvoltați și sigilați în timpul perioadei ploii târzii, de la 11 septembrie până la legea duminicală. Ei sunt aceia care urmează pe Miel oriunde merge El.

Petru, la Cincizecime, îi reprezintă pe acei oameni care proclamă solia ploii târzii, pe care el o întemeiază pe cartea lui Ioel. Iudeilor, cărora le fusese încredințată responsabilitatea de a păzi Cincizecimea de-a lungul întregii lor istorii, Petru le aducea la cunoștință faptul că acea Cincizecime spre care arătaseră toate Cincizecimile anterioare se împlinea acum. Iudeii, asemenea bețivilor lui Efraim, erau atât de îmbătați de vinul Babilonului, încât i-au acuzat pe Petru și pe cei unsprezece că sunt beți, în timp ce aceștia prezentau solia ploii târzii în contextul cărții lui Ioel. Când bețivii lui Efraim se „trezesc” în versetul cinci al primului capitol din Ioel, ei sunt confrunțați cu procesul de punere la probă al ploii târzii, în care se dezvoltă două categorii. În procesul de punere la probă, o categorie recunoaște solia ploii târzii, iar cealaltă categorie nu o recunoaște.

„Nu trebuie să așteptăm ploaia târzie. Ea vine peste toți aceia care vor recunoaște și își vor însuși roua și ploile harului care cad asupra noastră. Când adunăm frânturile de lumină, când prețuim îndurările neclintite ale lui Dumnezeu, căruia Îi place să ne încredem în El, atunci fiecare făgăduință va fi împlinită. «Căci, după cum pământul face să răsară mugurul lui și după cum grădina face să încolțească cele semănate în ea, tot așa Domnul Dumnezeu va face să răsară dreptatea și lauda înaintea tuturor neamurilor.» Isaia 61:11. Întregul pământ trebuie să fie umplut de slava lui Dumnezeu.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volumul 7, 984.

A „recunoaște” înseamnă „a-ți reaminti sau a redobândi cunoștința”, căci solia ploii târzii este recunoscută prin istoriile sacre din trecut care ilustrează istoria ploii târzii. Istoria lui Petru la Cincizecime a fost așezată în cadrul istoric prezentat de Ioel. Contextul lui Ioel, împreună cu împlinirea prin Petru, oferă doi martori pentru istoria Strigătului de la Miezul Noptii din 1844. Acești trei martori (și alții) trebuie să fie „recunoscuți” ca ilustrații ale istoriei, cadrului și soliei ploii târzii.

Atunci când Hristos a suflat peste ucenici după ce S-a înălțat și apoi S-a întors, aceasta a fost ca „câteva picături” înaintea mării revărsări de la Cincizecime. La început și la sfârșit a existat o manifestare a Duhului Sfânt revărsat. Cele câteva picături de la Hristos către ucenicii Săi sunt alfa sezonului Cincizecimii, care se încheie cu omega și cu revărsarea soliei de la ucenici către lume. Alfa este marcată de jertfa primelor roade de orz și se încheie cu jertfa primelor roade de grâu. Începutul ploii târzii a fost marcat prin dărâmarea marilor clădiri ale orașului New York la 11 septembrie. Aceasta marchează începutul istoriei care conduce la legea duminicală. 11 septembrie este reprezentat prin jertfa primelor roade de orz, iar legea duminicală este jertfa primelor roade de grâu.

Bețivii lui Efraim sunt treziți la realitatea că împărăția lor le va fi luată și va fi dată unui popor care va aduce roadele cuvenite. Ioel pune înainte neascultarea bețivilor, arătând că darurile de „mâncare” și de „băutură” au fost îndepărtate din casa Domnului și că „mustul” a fost îndepărtat de la gura lor. „Mustul” este, în ebraică, suc proaspăt stors, însă „vinul” pe care îl beau bețivii în versetul cinci este suc fermentat. Două feluri de vin, care reprezintă doctrină, iar în contextul lui Ioel doctrina este solia ploii târzii. Bețivii lui Efraim au băut suc fermentat și sunt „îndepărtați” de la sucul „nou”, proaspăt stors. Două feluri de vin reprezintă două solii ale ploii târzii, iar bețivii sunt „îndepărtați” de la solia curată. Cuvântul ebraic tradus prin „îndepărtat” se întemeiază pe vechea practică a legământului de a tăia animalele și de a trece printre bucățile lor. A fi „îndepărtat” înseamnă a fi lepădat ca popor al legământului lui Dumnezeu.

Cartea lui Ioel identifică poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, începând cu milleriții, care au fost aduși la existență ca urmare a desigilării cărții lui Daniel în 1798, și încheind cu cei o sută patruzeci și patru de mii, care sunt aduși la existență ca urmare a desigilării cărții lui Daniel în 1989. La început, revărsarea Duhului Sfânt a fost reprezentată de perioada de timp de la adunarea de tabără de la Exeter până la dezamăgirea din 22 octombrie 1844. Acea istorie a împlinit parabola celor zece fecioare din Matei douăzeci și cinci, care este repetată întocmai, până la ultima literă, în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii.

„Pilda celor zece fecioare din Matei 25 ilustrează, de asemenea, experiența poporului adventist.” Tragedia veacurilor, 393.

„Adesea mi se atrage atenția asupra pildei celor zece fecioare, dintre care cinci erau înțelepte, iar cinci nechibzuite. Această pildă s-a împlinit și se va împlini până la cea mai mică literă, căci are o aplicație specială pentru acest timp și, asemenea soliei îngerului al treilea, s-a împlinit și va continua să fie adevăr prezent până la încheierea timpului.” Review and Herald, 19 august 1890.

„Există o lume care zace în răutate, în înșelăciune și amăgire, în însăși umbra morții,—adormită, adormită. Cine simte durerea sufletului pentru a-i trezi? Ce glas îi poate ajunge? Mentea mea este purtată către viitor, când se va da semnalul: «Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare.» Dar unii vor fi întârziat să obțină untdelemnul pentru reumplerea candelor lor și, prea târziu, vor descoperi că acel caracter, care este reprezentat prin untdelemn, nu este transferabil. Acel untdelemn este neprihănirea lui Hristos. El reprezintă caracterul, iar caracterul nu este transferabil. Niciun om nu-l poate dobândi pentru altul. Fiecare trebuie să-și formeze pentru sine un caracter curățit de orice pată a păcatului.” Bible Echo, 4 mai 1896.

Cine „simt chinul sufletului pentru a trezi” „o lume care zace în răutate?” Ioel răspunde la această întrebare:

Și va fi că oricine va chema Numele Domnului va fi izbăvit; căci în muntele Sionului și în Ierusalim va fi izbăvire, după cum a zis Domnul, și între rămășița pe care Domnul o va chema. Ioel 2:32.

Vom continua aceste lucruri în articolul următor.

„Spre sfârșitul după-amiezii din ziua învierii, doi dintre ucenici mergeau spre Emaus, un orașel aflat la opt mile de Ierusalim. Acești ucenici nu ocupaseră un loc de seamă în lucrarea lui Hristos, dar erau credincioși sinceri ai Lui. Ei veniseră în cetate ca să prăznuiască Paștele și erau profund nedumeriți de evenimentele care avuseseră loc de curând. Auziseră vestea din dimineața aceea cu privire la luarea trupului lui Hristos din mormânt, precum și relatarea femeilor care văzuseră îngerii și Îl întâlniseră pe Isus. Acum se întorceau la casele lor ca să mediteze și să se roage. Cu tristețe își continuau mersul de seară, vorbind despre scenele judecății și ale răstignirii. Niciodată până atunci nu fuseseră atât de cu totul descurațați. Fără nădejde și fără credință, mergeau în umbra crucii.”

“Ei nu înaintaseră mult în călătoria lor când li s-a alăturat un străin, dar erau atât de cufundați în amărăciunea și dezamăgirea lor, încât nu l-au privit cu luare-aminte. Și-au continuat convorbirea, exprimând gândurile inimii lor. Ei chibzuiau asupra învățăturilor pe care le dăduse Hristos, dar pe care se părea că nu le puteau înțelege. Pe când vorbeau despre evenimentele care avuseseră loc, Isus dorea să-i mângâie. El le văzuse durerea; El înțelegea ideile potrivnice și tulburătoare care le aduceau în minte gândul: Poate fi Acesta, care S-a lăsat supus unei asemenea umiliri, Hristosul? Durerea lor nu putea fi stăpânită, și ei plângeau. Isus știa că inimile lor erau legate de El prin iubire și dorea să le șteargă lacrimile și să-i umple de bucurie și veselie. Dar mai întâi trebuia să le dea învățături pe care nu aveau să le uite niciodată.”

„El le-a zis: «Ce vorbe sunt acestea pe care le schimbați între voi pe drum și de ce sunteți triști?» Drept răspuns, unul dintre ei, al cărui nume era Cleopa, I-a zis: «Tu ești singurul străin în Ierusalim și n-ai aflat ce s-a întâmplat acolo în zilele acestea?» I-au vorbit despre dezamăgirea lor cu privire la Învățătorul lor, „care era un proroc puternic în faptă și în cuvânt înaintea lui Dumnezeu și înaintea întregului norod”; dar, au spus ei, „preoții cei mai de seamă și mai-marii noștri L-au dat să fie osândit la moarte și L-au răstignit”. Cu inimile zdrobite de dezamăgire și cu buzele tremurânde, au adăugat: „Noi trăgeam nădejde că El este Acela care va izbăvi pe Israel; și, pe lângă toate acestea, astăzi este a treia zi de când s-au întâmplat aceste lucruri.”

„Ciudat că ucenicii nu și-au adus aminte de cuvintele lui Hristos și nu și-au dat seama că El prevestise evenimentele care avuseseră loc! Ei nu au înțeles că ultima parte a descoperirii Sale avea să se împlinească tot atât de sigur ca prima parte, că a treia zi avea să învie din nou. Aceasta era partea pe care ar fi trebuit să și-o amintească. Preoții și mai-marii nu au uitat aceasta. În ziua „care a urmat după ziua pregătirii, preoții cei mai de seamă și fariseii s-au adunat la Pilat și au zis: Doamne, ne aducem aminte că înșelătorul acela, pe când trăia încă, a zis: După trei zile voi învia.” Matei 27:62, 63. Dar ucenicii nu și-au adus aminte de aceste cuvinte.

„Atunci El le-a zis: O, nepricepuților și zăbavnici cu inima să credeți tot ce au spus prorocii! Nu trebuia oare Hristos să pătimească aceste lucruri și să intre în slava Sa?” Ucenicii se întrebau cine putea fi acest străin, de le pătrundea până în adâncul sufletului și le vorbea cu atâta seriozitate, gingășie și compătimire, și cu atâta plinătate de nădejde. Pentru întâia oară de la trădarea lui Hristos, ei au început să simtă nădejde. Adesea își așteptau privirea cu luare-aminte asupra Însoțitorului lor și gândeau că vorbele Lui erau chiar vorbele pe care le-ar fi rostit Hristos. Erau plini de uimire, iar inimile lor au început să bată de o așteptare plină de bucurie.

„Pornind de la Moise, adevăratul Alfa al istoriei Bibliei, Hristos le-a tâlcuit, în toate Scripturile, lucrurile privitoare la Sine. Dacă li S-ar fi făcut mai întâi cunoscut, inimile lor ar fi fost mulțumite. În deplinătatea bucuriei lor, n-ar mai fi flămânzit după nimic altceva. Dar era necesar ca ei să înțeleagă mărturia adusă despre El prin tipurile și profețiile Vechiului Testament. Pe acestea trebuia să fie întemeiată credința lor. Hristos n-a săvârșit nicio minune ca să-i convingă, ci prima Sa lucrare a fost să explice Scripturile. Ei priviseră moartea Lui ca pe nimicirea tuturor nădejdelor lor. Acum El le-a arătat din profeți că tocmai aceasta era dovada cea mai puternică pentru credința lor.

„În instruirea acestor ucenici, Isus a arătat importanța Vechiului Testament ca mărturie despre misiunea Sa. Mulți dintre cei care se declară astăzi creștini înlătură Vechiul Testament, susținând că nu mai are niciun folos. Dar aceasta nu este învățătura lui Hristos. Atât de mult prețuia El Vechiul Testament, încât, la un moment dat, a spus: «Dacă nu ascultă de Moise și de proroci, nu vor fi convinși nici chiar dacă ar învia cineva din morți.» Luca 16:31.”

„Este glasul lui Hristos cel care vorbește prin patriarhi și profeți, din zilele lui Adam și până la scenele de încheiere ale timpului. Mântuitorul este descoperit în Vechiul Testament la fel de limpede ca în Noul. Lumina venită din trecutul profetic este aceea care scoate în evidență viața

lui Hristos și învățăturile Noului Testament cu claritate și frumusețe. Minunile lui Hristos sunt o dovadă a dumnezeirii Sale; dar o dovadă și mai puternică a faptului că El este Răscumpărătorul lumii se găsește în compararea profețiilor Vechiului Testament cu istoria Noului.”

„Raționând pe temeiul profeției, Hristos le-a dat ucenicilor Săi o înțelegere corectă a ceea ce urma El să fie în natura omenească. Așteptarea lor cu privire la un Mesia care avea să-Și ia tronul și puterea împărătească în conformitate cu dorințele oamenilor fusese înșelătoare. Aceasta ar fi împiedicat o înțelegere corectă a coborârii Sale din poziția cea mai înaltă până la cea mai de jos poziție care putea fi ocupată. Hristos dorea ca ideile ucenicilor Săi să fie curate și adevărate în fiecare privință. Ei trebuiau să înțeleagă, pe cât posibil, în legătură cu paharul suferinței care Îi fusese rânduit. El le-a arătat că înfricoșătorul conflict, pe care ei încă nu-l puteau pricepe, era împlinirea legământului făcut înainte de întemeierea lumii. Hristos trebuia să moară, așa cum orice călcător al Legii trebuie să moară dacă stăruie în păcat. Toate acestea trebuiau să fie, dar nu aveau să se sfârșească în înfrângere, ci în biruință glorioasă și veșnică. Isus le-a spus că trebuia făcut orice efort pentru a salva lumea de păcat. Urmașii Săi trebuiau să trăiască așa cum a trăit El și să lucreze așa cum a lucrat El, cu efort intens și stăruitor.”

„Astfel, Hristos a stat de vorbă cu ucenicii Săi, deschizându-le mintea ca să poată înțelege Scripturile. Ucenicii erau obosiți, dar convorbirea nu slăbea. Cuvinte de viață și de încredințare cădeau de pe buzele Mântuitorului. Dar ochii lor erau încă împiedicați să-L recunoască. Când le vorbea despre nimicirea Ierusalimului, ei priveau cetatea sortită pieirii cu plâns. Dar încă nu bănuiau cine era tovarășul lor de călătorie. Nu se gândeau că subiectul convorbirii lor mergea alături de ei; căci Hristos Se referea la Sine ca și cum ar fi fost o altă persoană. Ei credeau că era unul dintre aceia care luaseră parte la marele praznic și care acum se întorcea la casa lui. El mergea cu aceeași grijă ca și ei peste pietrele colțuroase, oprindu-Se din când în când împreună cu ei pentru puțină odihnă. Astfel înaintau pe drumul muntos, în timp ce Acela care în curând avea să-Și ia locul la dreapta lui Dumnezeu și care putea spune: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” mergea alături de ei. Matei 28:18.

“Durante a viagem, o sol já se havia posto e, antes que os viajantes chegassem ao seu lugar de repouso, os trabalhadores nos campos haviam deixado o seu labor. Quando os discípulos estavam para entrar em sua casa, o estrangeiro pareceu como se houvesse de prosseguir em sua jornada. Mas os discípulos sentiram-se atraídos por Ele. Sua alma tinha fome de ouvir mais dEle. ‘Fica conosco’, disseram. Ele não pareceu aceitar o convite, mas eles insistiram com Ele, rogando: ‘É já tarde, e o dia está muito adiantado.’ Cristo cedeu a essa súplica e ‘entrou para ficar com eles.’”

„Dacă ucenicii nu ar fi stăruit în invitația lor, n-ar fi știut că însoțitorul lor de drum era Domnul înviat. Hristos nu-Și impune niciodată prezența nimănui. El Se preocupă de aceia care au nevoie de El. Cu bucurie va intra în cea mai umilă locuință și va înveseli cea mai neînsemnată inimă. Dar, dacă oamenii sunt prea nepăsători ca să se gândească la Oaspetele ceresc sau să-L roage să rămână cu ei, El merge mai departe. Astfel, mulți suferă o mare pierdere. Ei nu-L cunosc pe Hristos mai mult decât L-au cunoscut ucenicii când umbla cu ei pe drum.”

Cina cea de seară, simplă, din pâine, este curând pregătită. Ea este pusă înaintea Oaspetelui, care Și-a luat locul în capul mesei. Acum El Își întinde mâinile pentru a binecuvânta hrana. Ucenicii se dau înapoi cu uimire. Însoțitorul lor Își întinde mâinile întocmai în același fel cum obișnuia să facă Învățătorul lor. Ei privesc din nou și, iată, văd în mâinile Lui semnul cuielor. Amândoi exclamă deodată: Este Domnul Isus! A înviat din morți!

„Se ridică pentru a se arunca la picioarele Lui și a I se închina, dar El S-a făcut nevăzut dinaintea lor. Ei privesc locul pe care Îl ocupase Acela al cărui trup zăcuse de curând în mormânt și își spun unul altuia: «Nu ne ardea inima în noi când ne vorbea pe drum și când ne deschidea Scripturile?»”

„Dar, având de vestit această mare veste, ei nu pot sta și vorbi. Osteneala și foamea le-au pierit. Își lasă masa neatinsă și, plini de bucurie, pornesc îndată din nou pe aceeași cale pe care veniseră, grăbindu-se să ducă ucenicilor din cetate vestea. Pe unele porțiuni drumul nu este sigur, dar ei se cațără peste locurile abrupte, alunecând pe stâncile netede. Ei nu văd, nu știu, că sunt sub ocrotirea Aceluia care a străbătut drumul împreună cu ei. Cu toiagul de pelerin în mână, înaintează, dorind să meargă mai repede decât îndrăznesc. Își pierd cărarea, dar o găsesc din nou. Când alergând, când poticnindu-se, merg înainte, iar Tovarășul lor nevăzut este alături de ei pe tot drumul.

„Noaptea este întunecoasă, dar Soarele Neprihănirii strălucește asupra lor. Inimile lor saltă de bucurie. Ei par să fie într-o lume nouă. Hristos este un Mântuitor viu. Ei nu-L mai jelesc ca fiind mort. Hristos a înviat — iar și iar ei repetă acest lucru. Acesta este mesajul pe care îl duc celor întristați. Ei trebuie să le spună minunata istorie a călătoriei spre Emaus. Ei trebuie să spună cine li s-a alăturat pe drum. Ei poartă cel mai mare mesaj dat vreodată lumii, un mesaj de veste bună de care depind speranțele familiei omenești pentru vreme și pentru veșnicie.”
Hristos, Lumina lumii, 795–801.